N°. 98. 1845.

VLISSINGSCHE COURANT.

Vrijdag 15 Augustus.

De uitgave dezer Courant geschiedt geregeld driemaal per week. De prijs van het abonnement is voor drie maanden f 2,25, en franco per post f 2,50. Advertentien worden geplaatst à 20 Ct. de regel, uitgezonderd Huwelijks-, Geboorte- en Doodbekendmakingen, waarvan de prijs van 1 tot 6 regels f 1,20 is, en voor elken regel daarboven 20 Ct., behalve 55 Ct. zegelregt voor iedere plaatsing. Men abonneert zich bij alle Boekhandelaren en Postdirecteuren in het Rijk. Brieven franco.

NIEUWSTIJDINGEN.

FRANKRIJK.

— Sedert eenigen tijd kwam een Pool elke twee of drie maanden aan het postkantoor te Parijs, en vroeg of er ook een brief voor hem was. Werkelijk was er alsdan gewoonlijk een. Nadat hij den brief naauwlettend van buiten bezien had, gaf hij denzelven terug, zeggende dat die niet voor hem was. Dit was reeds zoo dikwerf gebeurd, dat men vermoeden van bedrog kreeg. Een brief werd geopend. — Van binnen was het wit papier. De Pool bekende, dat zijne betrekkingen op de grenzen van Siberië woonden; hij was met hen overeengekomen, dat elk hunner een woord van het adres zoude zetten; hij kende de hand van elk hunner en wist alzoo dat zijne geliefden nog leefden. Den brief kon hij gerust weigeren en ontdook alzoo de hooge port. — Wie zou het den armen banneling niet vergeven?

BELGIE.

ANTWERPEN, den 11. Augustus. Op Zaturdag avond zijn voor onze stad aangekomen de twee engelsche stoombooten *Lightning* en *Monkey*, gevolgd door nog twee andere stoomers. Deze kondigden de aanstaande aankomst van H. M. de koningin van Engeland aan, dewelke des anderen daags, dat is op Zondag, verwacht werd. Reeds vroeg in den namiddag begon men voorbereidsels te maken, voor de ontvangst van hare britsche majesteit; de vlaggen werden opgestoken en wapperden lustig aan de haven. Omtrent om zes ure 's avonds is de koninklijke stoomboot *Victoria and Albert*, met de koningin en prins *Albert* aan boord, voor onze stad aangekomen.

Ontelbaar was de menigte die bij deze gelegenheid naar de kaaijen gestroomd was, met de hoop dat zij deze hooge personagien zouden zien aanlanden. Maar in deze hoop zijn de toeschouwers te leur gesteld geworden, daar H. M. en Z. K. H. den nacht aan boord hebben overgebragt.

Gisteren morgen om half zeven zijn de koningin en haar gemaal de stad doorgereden, en hebben zich regtstreeks naar de statie van de ijzeren spoorbaan begeven, waar een eeretrein te hunner beschikking stond te wachten.

De koning en koningin der Belgen, die des morgens een weinig vóór zeven ure uit Laken waren vertrokken, hadden reeds eenige oogenblikken te Mechelen doorgebragt, wanneer de trein van de koningin van Engeland aldaar aankwam. De koning heeft eenige oogenblikken in de statie met den heer *Van de Weyer* over en weêr gewandeld, waarna hij met de koningin der Belgen, plaats heeft genomen in het rijtuig waar zich koningin *Victoria* en prins *Albert* in bevonden. Achter in het rijtuig was de koning aan de linker zijde van koningin *Victoria* gezeten, tegenover welke koningin *Louise* geplaatst was. Tegenover den koning der Belgen zat prins *Albert*.

De twee koninginnen hadden elk een zeer eenvoudigen witten hoed op en lichte kleederen aan. De koning droeg een uniform van generaals der kavalerie. De prins had een grijzen frak aan. Men heeft opgemerkt, dat, bij hare aankomst te Mechelen, *Victoria* met veel aandacht een manuscript las. Zij heeft deze lezing voortgezet, tot de aankomst van de koning en koningin der Belgen. De prins begluurde links en regts het volk dat zich in de statie bevond.

In het midden der statie stond een groote praalboog tot opschrift voerende: « De statie van Mechelen, aan H. M. koningin *Victoria* en Z. K. H. Prins *Albert*." Een detachement van het eerste regiment lanciers te voet en het muziek van dit korps hebben aan H. H. M. M. de militaire eerbetooningen bewezen. Daarna is de trein naar Leuven vertrokken. Deze trein bestond uit een twaalftal rijtuigen, en bevatte omtrent zestig personen.

— Voorleden Vrijdag zijn in het dorp Ever, omtrent Mechelen, eene groote menigte ooijevaars neêrgekomen. Na eenige minuten op het nok der kerk en op de daken der huizen te hebben gerust, zijn zij noordwaarts weggevlogen. De boeren trekken honderd voorspellingen uit het verschijnen dezer gezellige vogels.

— Al de dagbladen maken gewag van de verwoesting die thans onder de aardappelplanten heerscht. Het kwaad groeit bij ons meer en meer aan en hoedanig de uitwerkselen zullen zijn, kunnen of durven wij nu nog niet bevroeden. Doch hetgeen wij weten is dat een groot leveraar van aardappelen aankondigd dat het hem gansch onmogelijk zal zijn dit jaar voor het tiende deel aan zijne overeenkomsten te voldoen. God geve dat wij in ons volgende nummer eene troostelijke taal mogen voeren!

(Gaz. van Lokeren.)

— Men schrijft uit Waas 7. Augustus:

« De kwaal der aardappels blijft in het land van Waas nog gedurig toenemen en heerscht met meer woede dan ooit. De duiveboonen te velde zijn reeds mede besmet, zelfs bevinden de fruitboomen zich door dien vernielenden geesel aangerand. Er heerscht ook eene pest onder de varkens; vele sterven dagelijks. Waarschijnelijk door gevolg der bedorven aardappels met welke men hen is genoodzaakt te voeden; bijzonderlijk in de gemeente de Clinge heerscht de sterfte onder de varkens, groot is de angst en de schrik der Wazenaars, en menigvuldige gebeden worden er tot ophouding dezer vreesselijke kwaal ten hemel gestuurd."

— Eene bijzondere briefwisseling behelst het volgende buitengewoon voorval. In de maand November 1844 bevonden zich vier schepen op de reede van Taganrok, eene haven aan de zee van Azoff, toen zij door eenen storm van hunne ankers werden geslagen en verloren gingen. Onder deze schepen behoorde de *Friedrich Franz*, kapitein *J. J. Cordes*. Deze kapitein bevond zich tijdens de gebeurtenis aan wal; ingevolge de bevelen des Oostenrijkschen consuls deed hij alle mogelijke moeite om het overschot van zijn schip weêr te vinden; doch te vergeefs, en men kon de schipbreuk niet bestatigen. Maar nu schrijft men uit Kertch, de dato 7. Julij, dat een schip aldaar op de reede is aangedreven, en na gedaan onderzoek, is hetzelve gebleken de *Friedrich Franz* te wezen, welke men sints acht maanden vergaan meende. Men heeft het in de haven gesleept en alles is aan boord in den besten staat weêrgevonden, behalve de equipagie, welke het schip verlaten had en van welke men geen tijding heeft.

NEDERLANDEN.

UTRECHT, den 11. Augustus. Het schijnt zich te bevestigen, dat de nieuwe munten, onder de regering van den vorigen Koning geslagen, werkelijk zoo zwaar van gehalte zijn, dat hersmelting derzelve onvermijdelijk noodig schijnt, zoo men die niet op hare beurt tot verrijking van particulieren wil zien strekken. Het kan dus niet aan den Minister van Finantien ten kwade worden geduid, dat die kapitalen nog ongebruikt blijven, ofschoon men zich niet zonder grond afvraagt, waarom niet tijdelijke maatregelen genomen worden door tusschenkomt en medewerking van de Nederlandsche Bank, om door het inwisselen van de nog circulerende ongeschonden oude muntstukken, of wel van de, beneden bepaald vast te stellen gewigt, gesnoeide munten een einde te maken aan de schroomelijke driestheid, waarmede het snoeijen tot onberekenbaar nadeel van de schatkist, niet alleen voortgaat, maar toeneemt. Zoo uitgifte van Rijks-papieren geld aan te raden ware, in afwachting eener wet daartoe, zou dit mogelijk het eenvoudigste middel zijn, want het uitstellen der voorzieningen zal weldra gelijk staan met vergeefsche maatregelen.

— De vooruitzigten voor den landman en de niet zeer vermogende standen der maatschappij worden met den dag zorgelijker. Uit zoo vele oorden des Rijks en van elders luiden alle berigten over de aardappelen zoo ontmoedigend, dat het onnoodig schijnt daarover in verdere bijzonderheden te treden, en te herhalen dat in deze buurt en Provincie de oogst weinig of niets te beteekenen zal hebben. Op andere veldvruchten hebben dezelfde oorzaken nog geen' invloed, en over het algemeen beloven zij een' tamelijken oogst, die onder Gods zegen menigen behoeftige zal kunnen spijzigen.

Maar reeds beginnen de zelfzuchtigen zich van alle voorwerpen van eerste levensbehoefte meester te maken en dezelve voor het algemeen onverkrijgbaar te maken, in afwachting van het tijdstip, waarop de prijzen, door nood opgedreven, derzelver hoogsten standpunt zullen hebben bereikt. Voorraad is er, maar ook elders heerscht gebrek, althans te-kort, en de voorraad is zeer klein in verhouding tot de behoefte en van hetgeen die zijn zoude, zoo niet de graanwet grooter aanvoeren teruggehouden had.

De zich altijd roemrijk onderscheidende hollandsche milddadigheid zal wel ontwaken en veel leed verzachten, maar, zoo als te vreezen is, wat laat, en niet voor dat de nog iets vermogende zich bij klimmende markten geheel zal uitgeput, de ophoopende woekeraars zich van allen voorraad meester gemaakt zullen hebben.

Om dit te voorkomen en om met minder geld grooter nut te stichten, ware het wenschelijk dat de Regering, de Provinciale en Stedelijke besturen, zoowel als de veelvermogende gestichten van liefdadigheid nu reeds opslag van eerste levensbehoeften van elders deden, om den naderenden winter met eenige meerdere gerustheid te kunnen te gemoet gaan, om de inlandsche markten te bedwingen en daardoor voor te komen dat menig een reeds vóór den tijd van nood van alles beroofd rake.

Een eindelijk verbod van uitvoer van alle levensmiddelen is niet aan te raden, maar de regering moge er op bedacht zijn, zoodra eenige andere op onze aanvoeren invloed oefenende staat zich van dat middel tot zelfbehoud bedienen zal, of wanneer de meedoogenlooze speculatiezucht dat middel tot zelfverrijking opzettelijk bij de hand neemt.

(Utr. Avondbl.)

— Uit 's Hertogenbosch meldt men van den 11. Aug.: Gisteren middag, ten 4½ uur, had in de kazerne der Lanciers alhier een droevig voorval plaats. De wachtmeester *Vigelius* vermaakte zich met twee zijner kameraden met een pistool. Terwijl hij met een ander pistool, dat buiten zijn weten geladen was, eenige bewegingen maakte, ging het af, en de ongelukkige werd zoodanig in de borst getroffen, dat hij 's avonds ten 8 ure overleed.

— Allerbedroevendst zijn de berigten omtrent de aardappelen van alle oorden dezer provincie en ook uit andere provincien. Voor Noord-Braband althans mag de aardappelenoogst dit jaar als geheel verloren beschouwd worden Met allen ernst roepen wij de tusschenkomst der autoriteiten in, ter voorkoming eener nog verschrikkelijker ramp namelijk de sterfte onder de menschen. Want het is duidelijk bewezen, dat de aangestoken aardappelen het grootste nadeel op de gezondheid uitoefenen. Reeds nu doen zich ongesteldheden op. De krachtdadigste maatregelen moeten, naar ons inzien, in deze omstandigheden genomen worden. Het is niet genoeg, de slechte aardappelen van de markt te verjagen; men behoorde tevens te beletten, dat dezelve niet, tegen eenen buitengemeen geringen prijs, in de achterbuurten verkocht werden, zoo als ons stellig verzekerd wordt, dat reeds geheurd is. Wij waarschuwen

---

KEIZER KAREL EN KWADE BETTE.

—

Toen in het jaar 1520 Keizer KAREL de stad Yperen was komen bezigtigen, werd hem onder andere verteld, dat de waardin van de herberg de Engel, welke zich aan de zuidzijde van de groote markt, nevens de herberg de Valk, bevondt, zulk een nijdig, roekeloos en boosaardig vrouwspersoon was, dat men de weêrga honderd mijlen in 't rond te vergeefs gezocht had. Alle lieden welke in den Engel kwamen logeren of drinken, ontving zij op de onbeleefdste wijze, en desniettemin was hare herberg op alle uren van den dag en den nacht met klanten opgepropt, omdat het bier dat men er verkocht altijd lekker en goed was. De egte naam van deze waardin was ELISABETH QUAEDJONCK, weduwe van LAUWE VERTAECKT; maar in de wandeling werd zij uithoofde harer kwaadaardigheid, KWAË BETTE genaamd.

De Keizer, die, zoo als men weet, in zijne jeugd dikwijls 's avonds eenzaam en vermomd rondzwierf, was in den avond van 25. Julij, in gemeene burgerkleeding, naar de herberg de Engel gegaan. Toen hij in het vertrek, dat tot herberg diende, binnengetreden was, wenschte hij aan het volk, dat aldaar zat te drinken, goeden avond. De waardin, die zich binnen den toog aan den haard bevondt, bemerkt hebbende, vroeg bij haar hoofdelijk: Vrouw, hebt gij logies voor mij?

KWAË BETTE, zonder te spreken, bekeek den klant van hoofd tot voet en trok hare schouders op, alsof zij wilde zeggen: Het schijnt een kale boef te wezen.

De Keizer, ziende dat hij geen antwoord bekwam, vraagde wederom: Vrouw, kan ik dezen nacht hier logeren?

Waarop KWAË BETTE flaauwelijk en als ware het met tegenzin antwoordde: Ja, ja, men zal wel ergens een plekje voor u gereed maken.

Breng mij dan een stoop wijn, zeide de vorst, maar ik wil van den besten Spaanschen wijn hebben dien gij in huis hebt.

– 't Is wel, zeide KWAË BETTE. Maar weet gij ook, dat de beste wijn het beste geld kost, en wat hoog in prijs staat. Gij moet weten of gij die betalen kunt?

– 't Is hier evenwel geen slecht huis, antwoordde de Keizer, waar men het geld van te voren moet geven.

– Ba neen! schreeuwde KWAË BETTE, 't is hier geen slecht huis, maar het is alleen om u te waarschuwen, dat gij moet letten op hetgeen gij kommandeert.

– Breng dan maar hetgeen ik gevraagd heb, zeide KAREL, een stoop van den besten Spaanschen wijn, dien gij in den kelder hebt; maar ik wil geen geblaauwden, noch gefraudeerden wijn hebben; het moet zuivere Spaansche wijn zijn, waar kracht en pit in steekt.

Hierop wendde zich de waardin tot het volk, dat aan den toog stond te drinken, en zeide: 'k Heb noch geblaauwden, noch gefraudeerden wijn; mijn wijn heeft kracht genoeg, heeft uwe beurs maar geld genoeg. Men zal er de uitkomst van zien. Kom hier STEVELINE (zoo werd hare meid genaamd), ga en haal voor dezen heer een stoop Spaanschen wijn, van dien welken op het nieuwe rek ligt.

STEVELINE liep naar den kelder en bragt een stoop wijn, welke zij opende en op den toog plaatste met een Engelschen tinnen kroes.

De Keizer schonk de kroes vol, bekeek den wijn, rook aan den kroes en vraagde aan KWAË BETTE: Vrouw, hebt gij geen beteren als dezen?

– Wat vraagt gij, zeide KWADE BETTE, of ik geen beteren wijn heb? Daar is geen beter in de stad. Gij moet wel een lekkere duivel zijn, dat gij geen smaak in dezen wijn vindt. De eersten van de stad hebben geen beteren. Staat hij u niet aan, met betalen en elders te gaan, zult gij effen zijn.

– Maar vrouw, zeide de Keizer, moet ik hier aan dien toog staan drinken? Ik ben moede, geef mij een tafeltje en een stoel om mijn stoop met gemak uit te drinken.

– STEVELINE! riep KWAË BETTE, trek eens dat driegepikkeld tafeltje uit en zet den stoop daarop; en gij, mijnheer, daar staat een stoel achter u, gij kunt hem nemen om uw stoop met gemak uit te blazen.

De Keizer nam den stoel en zat neer.

Onder de kalanten, welke aan den toog stonden te drinken, was er een blaauwverwer, met name GASPER PARDOEN, welke den Keizer vraagde: Wat landsman zijt gij?

– Ik ben een Gentenaar, antwoordde de Keizer.

– Wel, zeide GASPER, met uw believen, de Gentenaars zijn droeve duivels van volk. Ik was eens te Gent, vervolgde hij, en ik had den naam van de straat, waar ik wezen moest, vergeten. Ik zag drie mannen tegen elkander staan praten. Ik vraagde: Zegt eens vrienden, langs wat kant moet ik gaan om op de Sasterstraat te komen? Een van deze drie omziende, zeide: gaat altijd regt waar uwe neus wijst.

– Nogtans, zei een ander, die ook aan den toog stond, onze Keizer, die zich nu te Yperen bevindt, is ook een Gentenaar, en niettegenstaande is hij een voortreffelijk monarch.

– Wel, zeide KAREL, zijne oogen op de waardin houdende, om bot en onbeleefd volk, bijzonder tegen vreemdelingen, te vinden behoeft men zoo verre niet te gaan.

Hierop vraagde de Keizer aan KWAË BETTE: Vrouw, hebt gij dezen avond iets te eten? Maakt mij dan een avondmaal gereed, van het beste dat gij krijgen kunt.

– Ja, ja, het is wel, zeide KWAË BETTE, men zal het beste voor u uitpluizen

– Ook moet gij mij eene kamer bezorgen om te logeren, en om mijn avondmaal te genieten. Ik wil niet eten in het gezigt van alle man.

– Wel, zeide KWAË BETTE, zich naar het volk keerende, dat moet gewis een groot heer zijn, dat hij eene kamer moet heb-

tevens een ieder, voorál de mingegoede volksklasse, om zich tegen die pest in acht te nemen, en wel toe te zien bij het koopen van aardappelen. Ook de landlieden waarschuwen wij voor hun vee. Nog heden lezen wij uit Belgie, dat men aldaar eenige slechts weinig aangestoken aardappelen aan eene koe te eten had gegeven, en dat des anderendaags de melk, welke uit de koe getrokken werd, zwart was.

Ofschoon de rogge en de boekweit tot heden een gunstig aanzien hadden, doet het voortdurend natte weder ook voor dezelve vreezen. (*N.-Brab.*)

GOES, den 11. Augustus. Het bederf in de aardappelen neemt ook hier toe. Van elders schrijft men, dat de oorzaak ligt in een met het bloote oog naauw merkbaar insect, welks vermenigvuldiging zeer door den sterken plantengroei is bevorderd. Ook sommige boonen zijn hier aangetast. Het koele en natte weder schijnt echter goed te doen.

INGEZONDEN STUKKEN.

DE VRIJE DRUKPERS IN NEDERLAND,

LIERDICHT,

MIJNEN LANDGENOOTEN TOEGEWIJD.

Niets is zoo snoodlijk voor een volk
Dan dat regent of bijbeltolk
Het sloten aan den mond doen dragen,
Dat zij, gelijk de stomme hond,
De roede lekken die hem wondt,
En om hun regt niet durven vragen.

JACOB VAN DIJK.

TWEEDE ZANG.

Wie moet op u, o kunst! niet met verwond'ring staren,
Al wat ooit was, en is, en na dit uur zal zijn,
Kunt gij, o ed'le kunst, der wereld openbaren,
Ga moedig voort op 't pad, op de eindelooze lijn.

—

De dwangzucht grimt u aan, zij staat te knersetanden;
Zij heeft uw zuivren naam, door vlek en dorp en stad
In fariseesche mom, met ketens voor uw handen,
Door hare vuile tong met add'rengif beklad.

—

« De *Drukkunst*" (roept ze) moet in Nederland gekluisterd,
« Zij heeft 's rijks ambtenaars al veel te lang gesmaad,
« De Staten-Generaal in naam, in werk ontluisterd;
« Ze ontziet Ministers niet, op 't kussen van den staat.

—

« Het regt, de godsdienst, al de kunsten, wetenschappen,
« Zijn door haar vuilen mond belaagd, onteerd, verdrukt.
« Hoe zou de oproerling triumflijk handenklappen,
« Zoo het door *Drukkunst* hem, in staat in kerk gelukt.

—

« Men boeije haar eeuwig vast! — werkt meê Groot Achtbre Heeren!
« Ei ziet het priesterschap heeft wis een loozen vond;
« Dan zal de burger u, als vorsten zelfs vereeren,"
Zoo spreekt ze, en sluit daarna al grijzende den mond.

—

DERDE ZANG.

Verschrik niet ed'le kunst! geen dwangzucht zal u storen,
De vrijheid heeft uw regt op Neêrlands erf bepleit; (1)
Laat door u, kunst! haar taal den laatsten naneef hooren,
Zoo roemt elk vrijheidszoon u zelfs in eeuwigheid.

(Vervolg hierna.)

(1) Ook de edele DE KEMPENAER ten vorigen jare voor de Regtbank der hoofdstad van Gelderland, de aloude woonplaats der vrije Batavieren, alwaar reeds CLAUDIUS CIVILIS voor de vrijheid streed tegen het toenmaals oppermagtige Rome.

ZIERIKZEE, den 11. Augustus.

Onder het *faveur* van *continuele* stortregens, met storm vergezeld, is het gezelschap muzijkanten der Zierikzeesche Schutterij, na zich des Vrijdags avonds (8 Augustus) op een Dames-Concert op de Groote Societeit de longen braaf moede geblazen te hebben, in den nacht van Vrijdag op Zaturdag, met drie bagage-wagens naar Zijpe gereden, om aldaar de vroegtijdig voorbijvarende stoomboot af te wachten, die hen (onder de roos gezegd, voor half geld) naar het ouderwetsche Dordrecht zoude voeren, waar men den wonderlijken inval gehad had, om in navolging der Belgische steden een *concours musical* te houden en daartoe wel honderd invitatien naar de verschillende deelen van ons vaderland, om *adsistentie*, gezonden had; — en er waren er maar 6, zegge zes, die zeiden dat ze komen zouden; ook die van Zierikzee waren onder de 6.

Te Dordt aangekomen, hebben zij met die 6 gezelschappen een optogt gehouden over de straat, al spelende, elk gezelschap op zijne beurt, terwijl het alwederom ijselijk regende, en ten slotte zoo allerverschrikkelijkst hard, dat men het best dacht er maar uit te scheiden, daar sommige muzijkinstrumenten letterlijk vol regenden, men verzekerd zelfs dat er klarinetten [illegible] zijn, en aan sommigen de kleederen van het lijf zijn geregend; bij menschen geheugen heeft het nog nooit in Dordrecht zoo hard geregend als bij die gelegenheid.

In het middagmaal, dat hun om half 5 werd aangeboden, zijn zij halfweg gestoord, door de komst van de dames, die zoo vroeg kwamen, uit vrees dat ze te laat zouden komen. Gelijk het beste altijd voor het laatste bewaard wordt, zoo speelde ook het gezelschap van Zierikzee het laatste, en kreeg toen 2 zilveren medailles. Maar men moet niet denken dat dit was, omdat zij het knapste waren, neen, de eene medaille kregen zij omdat zij alle zes er een kregen tot *souvenir*, en de andere medaille, omdat er geen een gezelschap zoo gek geweest was, van zulk een groote reis te doen als die van Zierikzee, en dat alleen om maar eens te Dordt wat wind in de klarinetten en trompetten te gaan blazen.

Men zegt dat al de muzijkanten, sterk 280,00 man, allemaal te zamen en te gelijk een stuk beproefd hebben te spelen, maar het ging niet te best, de meeste deden maar zeer wijselijk als of ze speelden, en zij bliezen niet, uit vrees van het verkeerd te doen. De trommen konden deze manoeuvre echter niet maken, en zij sloegen dan ook zoo ongelijk, dat men ze, op een na, het zwijgen oplegde. Daarbij stond het orkest voor al de menschen in de open lucht, misschien omdat men in Dordt geene lokalen bezit die groot genoeg zijn; de regen was toen alwederom oorzaak dat men er deze gezamentlijke muzijk zeer bekortte, en maar een klein stukje zamen speelde; het is dus wel de moeite waard geweest, om voor dat kleine stukje al die omslag en kosten te maken.

Toen is er nog tot overmaat van vermoeidheid gedanst, toen geslapen, op kermisbedden, wel 100 muzijkanten op een kamer, in lange rijen, hetgeen een mooi gezigt aanbood.

Het Zierikzeesche beginsel, dat als men iets mede doet, men het dan maar ten halve doen moet, werd ook hier opgevolgd; het feest was namelijk nog niet half afgeloopen of onze muzijkanten gingen [illegible] weer weg, en kwamen Zondag middag al terug (alweer onder het faveur van regenbuijen) toen men op zijn best pas wist, dat ze vertrokken waren. Te Dordt is men misschien nog aan den gang, er moest nog *bal* zijn, *concert*, *vauxhal*, *vuurwerken*, *luchtbollen*, waarmede bepaald was dat de slechtste muzijkspelers zouden moeten vertrekken; wij hopen toch niet dat die van Zierikzee uit vrees voor de luchtbollen zoo gaauw met de stoomboot vertrokken zijn.

Tot besluit der feestvreugde hebben onze brave Zierikzeesche schutters des Zondags namiddags bij de terugkomst der heeren muzijkanten hunne geweren, chakos en uniform, ter eere van dezelve, laten nat regenen, en verheugen zich nu nog, onder het poetsen, over de onderscheiding en het genoegen aan onze stad en deszelfs bewoners bewezen.

E.

Van eene geachte hand ontvingen wij de onderstaande teregtwijzing, welke wij volgaarne in ons blad opnemen.

12. Augustus 1845.

Aan de Redactie der Vlissingsche Courant!

In uwe Courant van gisteren No. 96, vind ik gewag gemaakt van insekten genaamd *dagvliegen*, welke den 31. Julij ll. bij *Nantes* zouden zijn waargenomen. De aangewezene plaats doet mij vermoeden, dat dit artikel uit een fransch dagblad is overgenomen, het zij middelijk of onmiddelijk, en dus dat daarmede bedoeld is, wat de franschen noemen: *mouches éphémères*, en, dit zoo zijnde, zij het mij vergund u te doen opmerken, dat de naam van dit insekt in het Nederduitsch is: *haft*; tot staving waarvan ik zoo vrij ben u te verwijzen naar het Woordenboek der Zamenleving, uitgegeven bij *Gebroeders* DIEDERICHS, te Amsterdam; het Hollandsch-Fransch en Fransch-Hollandsch Woordenboek, uitgegeven bij *Gebroeders* VAN CLEEF, in 1834, en de dito Woordenboeken van MORIN en HALMU, alsmede de Nederduitsche Woordenboeken van WEILAND.

Mij vleijende enz.

ZEETIJDINGEN.

VLISSINGEN, den 14. Augustus. Sedert den 12. dezer zijn alhier ter reede gekomen.

Voor Antwerpen bestemd:

Fenelon, J. Barkentijn, Havanna, suiker; Emma, H. Muske, New-York; katoen en rijst; de drie Gebroeders, P. H. Wey, Herva, hout; den 29. Julij 1842, A. Boljsen, Carolinienseel, wol, stad Bunjschade, M. Pickenpak, Straalsund, tarwe; Wilhelmina, L. Jongebloed, hennipzaad, Catharina Maria, H. H. Brandhering, balken, beide Riga.

Van Antwerpen zijn de Schelde afgekomen en van deze reede naar zee gezeild.

– The Procupine, F. Ballock, Oostende; behoorende deze stoomboot tot het gevolg welke met H. B. M. naar Antwerpen zijn opgevaren.

Het Koninklijk stoomjagt waarmede Koningin Victoria te Antwerpen is gearriveerd, ligt nog steeds aldaar ter reede.

– Den 13. dezer zijn door de Vlissingsche Loodsboot No. 1, in het zeegat de Wielingen, op de hoogte van het Sluische gat opgevischt, twee naamborden, waarin gesneden staat, met vergulde letters: May Flower.

BATH, den 9. Augustus. Gedurende de maand Julij 1845 zijn aan het Kantoor van In- en Uitklaring, Expeditie en Betaling alhier, de navolgende schepen

Ingeklaard: 2 met Brusselsche aarde, 2 met aardappelen, 5 met boekweit, 1 met wit en gekleurd garen, 1 met gerst, 16 met hout en houtwerk, 2 met huiden, 1 met koffij, 1 met krijt, 6 met kalk, 1 met manufacturen, 6 met meubelen, 1 met marmer, 1 met padie (ongepelde rijst), 28 met rogge, 92 met steenkolen, 179 met hard-, zink- en puimsteen, 30 met stukgoederen, 1 met traan, 2 met wijn, 4 met zaad en 46 ledig; te zamen 435 schepen, waarvan 326 onder Nederlandsche en 109 onder Belgische vlag, alsmede 396 ledige visch- en mosselschuiten en 27 stoombooten.

Uitgeklaard: 1 met aardewerk, 10 met boonstroo- en haardasch, 2 met biezen, 2 met chicorij-wortelen, 8 met gerst, 2 met haver, 7 met hout en houtwerk, 4 met hooi, 5 met hoepels, 8 met kaas, 7 met koffij, 2 met meekrap, 1 met meubelen, 1 met passagiers, 1 met riet, 30 met stukgoederen, 22 met tarwe, 4 met tufsteen, 1 met traan, 12 met drooge visch, 1 met vruchten, 5 met vaatwerk, 2 met wol en 165 ledig; te zamen 401 schepen, waarvan 308 onder Nederlandsche en 93 onder Belgische vlag, alsmede 427 geladen visch- en mosselschuiten en 27 stoombooten.

MIDDENPRIJZEN

van de volgende artikelen te MIDDELBURG,

14 Augustus 1845.

De Nederlandsche mudde.		De Nederlandsche mudde	
2 J. Zeeuwsche Tarwe	f 10.00	J. Zomergarst	f 5.20
1 dito dito	- 9.80	N. W. dito	
N. dito dito	- 9.60	N. W. Gr. Erwten	
2 J. Walch. dito	- 10.25	Zl. Gr. dito	
1 dito dito	- 10.25	W. Witte dito	
Nieuwe dito	- 9.75	W. Witteboonen	
O. Rogge	- 7.50	Br. dito	
N. dito	- 6.75	N. W. Paardenboonen	- 6.00
W. Koolzaad	- 11.75	Z. dito	- 5.50
Zomer dito		Raapolie	f 41.50 p. v.
St. Joosland dito		Patentolie	- 43.80 -
Haver		*Lijnolie	- 34.00 -
Boekweit		Raapkoeken	f - st.
Zomerzaad		Lijnkoeken	- 9.00 - 104 -
N. Winter garst	- 5.20		

ben om te eten. Men ziet aan de pluimen wat vogel men voor heeft. Ik heb meermalen zulke kale vliegen gehad. Zij kommanderen als edellieden en betalen als bedelaars. Wat men al zien moet!

– Wel, zeide de Keizer, vrouw, gij moet niet ongerust zijn; gij zult eerlijk door mij betaald worden, zoo gij mij naar mijn genoegen bedient.

– Nu, nu, 't is wel, zeide KWAE BETTE, wij zullen dit zien. Kom, STEVELINE, breng dien heer op de achterkamer; neem een kandelaar met eene kaars mede en maak aldaar een bed gereed en als gij dat gedaan hebt, kom dan naar beneden om [illegible] stuk vleesch aan het spit te steken en eene salade gereed te maken met wat harde eijeren; want wil ik goed betaald worden, dan zal ik dien grooten heer goed moeten dienen. Wie duivel heeft mij zulk een klant op het lijf gezonden?

De meid ontstak intusschen eene kaars en zeide tegen den Keizer, op eene onbeleefde wijze als of het de vrouw zelve was: Kom, volg mij, ik zal u de slaapkamer toonen.

KAREL volgde het meisje, die hem op een klein achterkamertje bragt, en toen zij het bed gemaakt had, zeide zij: Wat moet ik nu nog brengen?

– Niets anders dan een goed avondmaal, antwoordde de Keizer.

– 't Is wel, zeide de meid en ging naar beneden, alwaar zij een stuk vleesch aan het spit stak.

Een der klanten die aan den toog stonden, zei tegen den anderen: Mij dunkt, ik heb den heer die daar naar boven gegaan is meer gezien, maar ik weet niet waar hem t'huis te brengen.

– Als ik dien heer wel bezie, zeide een ander, dan komt het mij voor dat hij geheel het gelaat van Keizer KAREL heeft.... dat lang aangezigt en die hoog opgaande neus...

– Ja, ja, zeide KWAE BETTE, hij gelijkt niet kwalijk op den Keizer. Het is een deserteur die commies geworden is. En dat slaat hier nog al zoo een figuur als of het een edelman of graaf was.

Het avondmaal gereed zijnde, ging de meid naar boven, dekte de tafel, gaf den Keizer eene servet, zette salade met harde eijeren, een schapenbout, een schotel met oesters, brood, boter en kaas op tafel.

De Keizer zette zich neder en proefde eerst van het gebraad. Daar de meid reeds naar beneden was gegaan stond hij op en belde.

– Hoor, zeide KWAE BETTE, die kale boef heeft nog wat te kort. Wat duivel moet hij nu hebben? Loop naar boven STEVELINE en vraag waarom hij belt.

Het meisje ging naar boven en vroeg: Wel wat is er, wat moet gij hebben?

– Ga, zeide de Keizer, en zeg aan uwe vrouw dat zij boven komt, ik moet haar spreken.

De meid ging naar beneden en zeide tegen de vrouw: Gij moet boven komen, hij moet u spreken.

– Wat bliksem! zal mij die vent nu vertellen, zeide KWAE BETTE. Wil hij het aan u niet zeggen, dat hij zijn muil dan toenaaije; ik ga niet naar boven.

De Keizer, die alles wat men beneden zeide, kon hooren, belde wederom hevig.

– Wat! riep KWAE BETTE, zal die zotte kerel mij hier brillen. Hij moet den gebraden haan niet uithangen, of ik zal hem door de wacht op straat doen smijten.

– Gij zult boven moeten gaan waardin, zeide de meid, want hij wil mij geene reden opgeven.

De waardin, die eene groote, dikke, vette en zware vrouw was, ging al blazende en murmurerende naar boven en vraagde hot weg: Wel wat hapert er aan. Denkt gij dat ik altijd gereed ben om achter mijnheer te loopen? Ik heb ander werk te doen. Uw bed is gemaakt, het avondmaal is opgedischt, wat moet gij nog meer hebben?

– Het is om te zeggen, zeide KAREL, dat uw stuk gebraad maar half genoeg gebraden is. Denkt gij dat ik een Engelschman ben, die het vleesch half raauw eet? Neen, ik ben een Vlaming, en zulk half gebraden vleesch kan ik onmogelijk verteren.

– Ja, ja, 't is wel, zeide KWAE BETTE. Een knip voor je leelijke neus. Het vleesch is zoo delikaat gebraden, als of het voor een Keizer was. En wilt gij het niet eten, laat het staan; ik geef den duivel van al uwe lastigheden.

– En nu, zeide de Keizer, is dat bed voor mij? Het is al te hard. Ik moet een zachter matras hebben, fijner dekens, ook zijn die lakens te grof. Ik moet er fijner en witter hebben.

– Wel, zeide KWAE BETTE, wat vieze donder zijt gij. Wat zijt gij voor een kerel, dat gij dat bed niet naar uw zin vindt?

– Vrouw, zeide de Keizer, dat raakt u niet. Als ik u eerlijk betaal, verlang ik het beste en schoonste te hebben dat gij in uw huis hebt.

– Nu, hernam KWAE BETTE, ik zal u ander geven, maar ik wenschte dat gij nimmer hier gekomen waart; ik heb meer moeite met u dan met een edelman; en als het op betalen aankomt, hoe zal het dan gaan?

Ondertusschen ging de vrouw grommende naar beneden en gebood STEVELINE een ander bed, matras en fijner lakens naar boven te brengen.

Toen de meid dit werk verrigt had, bragt zij een gewonen waterpot.

– Dochter, zeide Keizer KAREL, wat is dat?

– Dat is een waterpot voor u, antwoordde de meid.

– Hoe! zulk een leelijke waterpot, zeide KAREL... Loop naar beneden, en zeg dat de vrouw boven moet komen.

– De vrouw heeft geen tijd, zeide STEVELINE, om gedurig naar boven en naar beneden te loopen. Zeg mij wat gij te zeggen hebt.

– Ga, herhaalde de Keizer, ik wil dat de vrouw boven kome.

Het meisje, hoewel met tegenzin, ging de vrouw weder roepen en zeide: Vrouw, het is vruchteloos dat gij mij boven zendt. Gij moet komen. Hij wil de waterpot niet hebben.

– Wat zal die kerel mij nog kwellen, zeide KWAE BETTE. Is hij niet te vrede met dien waterpot, dat hij dan zijn hoedje gebruike.

(Vervolg hierna.)

TE VLISSINGEN, BIJ A. W. VAN BIEBER.